

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Ямбол, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Петранка Ст. Жекова
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря Иванка П. Златева
в присъствието на прокурора Ж. П. И.
като разгледа докладваното от Гергана Ж. Кондова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20242300600063 по описа за 2024 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Окръжен съд Ямбол е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

Инициирано е по жалба на адв.Д.М. от *АК като защитник на подсъдимата В. Д. Т. с ЕГН ***** против Присъда № 159/09.11.2023 г. постановена по НОХД № 641/2021 г. по описа на РС Ямбол.

С присъдата, подсъдимата е призната за виновна в това, че в периода от **.**.*.**** г. до **.**.*.**** г., в с.***** обл.Ямбол, действайки при условията на продължавано престъпление, в качество на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б.“б“ от НК — Служител ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** /Началник ***** ** VI кат./— ***** към РПС Стралджа, съгласно Трудов договор № **/**.*.**** г. на Териториално отделение „*****“ гр.Ямбол и допълнителни споразумения на Териториално отделение „*****“ гр. Ямбол с № **/**.*.****г., № **/**.*.**** г. и № **/**.*.**** г. и Служител ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** /Началник ***** ** VI кат./— ***** на ОПС-Ямбол, съгласно допълнително споразумение на Регионално управление „*****“ - Бургас с № **/**.*.**** г. и съгласно

сключени Договор № ****/**.**.****г. между „**** ****“ ЕАД гр.София и „**** ****“ ЕАД гр.София и анекси към договора: № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., № */**.**.**** г., и Договор № ***_****/**.**.**** г. между „**** **** ****“ АД гр.София /“**** ****“ АД/ и „**** ****“ ЕАД гр.София, присвоила чужди пари в големи размери - 58 428,23 лв., собственост на различни физически лица, както следва :

1. М. П. М. от гр. ** **** - 4 200 лв.,
2. М. П. И. от с. ****, обл. Ямбол - 4 423,60 лв.
3. М. Р. И. от с. ****, обл. Ямбол - 4 224,63 лв.
4. А. К. А. от с. **** обл. Ямбол - 7 180 лв.,
5. П. Р. К. от с. ****, обл. Ямбол - 3 500 лв.,
6. М. Т. Г. от с. ****, обл. Ямбол - 1 800 лв.,
7. С. М. В. от с. ****, обл. Ямбол - 2 500 лв.,
8. Г. Р. Г. от с. ****, обл. Ямбол - 2 900 лв.,
9. С. Т. Г. от с. ****, обл. Ямбол - 9 200 лв.,
10. В. Д. В. от с. ****, обл. Ямбол - 900 лв.,
11. Р. В. И. от с. ****, обл. Ямбол - 8 000 лв.,
12. Ж. В. Ж. от с. ****, обл. Ямбол - 5 600 лв.,
13. И. С. Е. от с. ****, обл. Ямбол - 3 300 лв.,
14. М. А. М. от с. ****, обл. Ямбол - 700 лв.,

върчени в това й качество и поверени да ги пази и управлява, като длъжностното присвояване е било улеснено, чрез извършване на друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание - престъпление по чл.310, ал.1, вр. чл.309, ал.1, вр. чл.26 ал.1 от НК - престъпление по чл.202, ал.2, т.1 вр.ал.1, т.1 вр.чл.201, вр.чл.26, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.58а, ал.1 и чл.54 от НК й е наложено наказание от шест години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от 2 НК, подс.В. Т. е лишена от право да заема държавна или обществена длъжност за срок от 7 /седем/ години, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности.

На основание чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.7 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК, подс.В. Т. е лишена от право да упражнява определена професия или дейност за срок

от 7 /седем/ години, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности.

С присъдата, подсъдимата В. Т. е призната за виновна и в това, че в периода от неустановен ден през 20** г. до **.**.**** г., в с.*****, обл. Ямбол, при условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си имотна облага, действайки в качество на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б.“б“ от НК - служител ** ** * *****/Началник *****/*****/VI кат./— *****/към РПС Стралджа, съгласно Трудов договор № **/**.**** г. на Териториално отделение „*****/****“ гр. Ямбол и допълнителни споразумения на Териториално отделение „*****/****“ гр. Ямбол с № **/**.**** г., № **/**.**** г. и № **/**.**** г. и Служител ** ** * *****/Началник *****/*****/VI кат./ — *****/на ОПС-Ямбол, съгласно допълнително споразумение на Регионално управление „*****/****“ - Бургас с № **/**.**** г., в кръга на длъжността си, използвала заблуждението, неопитността и неосведомеността на Р. Г. Р., М. П. Б., С. Т. Т., П. В. П., М. И. А., З. И. А., В. П. Т., З. А. А., Т. К. Н., всички от с.*****/обл.Ямбол, за това, че Договор № **/**.**** г. между „*****/****“ ЕАД гр.София и „*****/****“ ЕАД гр.София и анекси към договора: № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., № **/**.**** г., както и Договор № **/**.**** г. между „*****/****“ АД гр.София/“*****/****“ АД/ и „*****/****“ ЕАД гр.София са прекратени, като приела предадените ѝ от посочените лица парични суми в брой, за внасяне в банкови сметки на тяхно име, с което причинила имотна вреда в общ размер на 22 830 лв., поради което и на основание чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 вр. чл.58а, ал.1 и чл.54 от НК, ѝ е наложено наказание от 3 /три/ години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим.

На основание чл.23 от НК, на подсъдимата В. Д. Т. е определено едно общо наказание в размер на 6 /шест/ години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.23, ал.2 от НК е присъединено изцяло към определеното общо наказание от 6 /шест/ години лишаване от свобода, определеното наказание по чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК, лишаване от право подсъдимата да заема държавна или обществена длъжност за срок от 7 /седем/ години, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности и определеното наказание по чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.7 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК, лишаване от право подсъдимата да упражнява определена професия или дейност за срок от 7 /седем/ години, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности.

Подсъдимата е осъдена да заплати направените по делото разноски общо в размер на 5257,66 лв., вносими в приход на Републиканския бюджет по сметката на ОД на МВР – гр. Ямбол.

Подсъдимата е осъдена и да заплати на частния обвинител М. П. М. направените по делото разноски за повереник в размер на 500 лв., както и да заплати на частния обвинител С. Т. Т. направените по делото разноски за повереник в размер на 500 лв.

В подадената жалба се твърди неправилност, необоснованост и явна несправедливост на постановената присъда. Посочено е, че присъдата е необоснована, тъй като приетите от районния съд фактически положения не съответстват на събраните доказателства, като липсват доказателства, които по несъмнен и категоричен начин да доказват, че подсъдимата Т. е осъществила от обективна и най-вече от субективна страна престъпленията, в които е обвинена. Счита се, че обвинението е останало недоказано по един несъмнен и категоричен начин. Така също, според жалбоподателя, присъдата е постановена в нарушение на материалния закон, тъй като РС-Ямбол приема в противоречие с него, че подсъдимата Т. е осъществила от обективна и субективна страна в съвкупност престъпленията по чл. 202, ал. 2, т. 1 и чл. 210, ал. 1, т. 3 от НК. Изтъкват се и допуснати от районният съд съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл.305, ал.3 от НПК, както и на чл.14 и чл.107 от НПК, т.к. не е посочил в мотивите си кои обстоятелства се приемат за установени, въз основа на кои доказателства и какви са правните съображения за взетото решение. Освен това, не е обсъдил противоречия в доказателствената съвкупност, не е изяснил защо приема едни доказателства, а други отхвърля, като по този начин не е извършил изискуемата от закона всестранна и обективна преценка на релевантните факти. Сочил се също, че съдът не е обсъдил подробно и задълбочено възраженията и доводите на защитата. Претендира се отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова такава, с която подс.Т. да бъде призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение. Алтернативно се настоява за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд или за изменение на присъдата чрез приложение на разпоредбите на 58а, ал.4 вр.чл.55, ал.1, т.1 от НК и чл.66, ал.1 от НК, като наказанията бъдат отложени от изтърпяване за изпитателен срок от три години.

Срещу въззивната жалба е депозирано възражение от страна на повереника на частните обвинители М. П. М. и С. Т. Т.. В него се излага становище за неоснователност на жалбата и се претендира потвърждаване на присъдата като правилна и обоснована.

Участващият по делото представител на ОП-Ямбол оспорва основателността на въззивната жалба и моли съда да потвърди присъдата на Районен съд-гр.Ямбол

изцяло, като правилна, обоснована и справедлива.

В съдебно заседание въззивниците – частни обвинители М. П. М. и С. Т. Т. чрез своя повереник поддържат депозираното от последния възражение срещу жалбата и молят съда да потвърди обжалваната присъда като правилна и справедлива.

В съдебно заседание въззивницата – подс.В. Д. Т. участва лично и със защитник – адвокат от *АК. Двамата поддържат въззивната жалба, като по същество се отказват от изложените в нея доводи за неправилност на присъдата поради нарушение на материалния закон, както и за недоказаност на обвинението. Молят съда да я уважи по изложените в нея съображения за явна несправедливост на наложеното наказание и за неправилност поради допуснати от първия съд съществени нарушения на процесуалните правила. Последното защитникът аргументира с виждането си за липса на самостоятелен анализ на доказателствата от страна на районният съд, както и буквален препис в мотивите на присъдата на обстоятелствената част на обвинителния акт. Счита също, че правото на защита на подсъдимата е било накърнено предвид това, че с присъдата подсъдимата е призната за виновна по обвинение, което е неясно, т.к. относно престъплението по чл.202 от НК, по пункт 6, 8, 31, 32 и 33 и по отношение на лицата М. П. И., М. И., И. Е., както и относно престъплението по чл.210 от НК, в пункт 2,7 и 9 и по отношение на лицата М. Б., В. Т. и Т. Н., като времеви интервал на извършване на тези деяния, включени в продължаваните престъпления, е посочен период от няколко дни до няколко години /напр.за св.М. И. по пункт 8 от обвинението по чл.202 от НК – от **.**.**** г. до **.**.**** г./, при положение, че паричните суми са били предадени от пострадалите лица на подсъдимата, респ. взети от нея с еднократно действие. Явната несправедливост на постановената присъда и наложеното с нея наказание се аргументира от защитника с продължителността на изтеклия период от време от осъществяване на престъпните деяния до постановяване на присъдата и то не по вина на подс.В. Т., с влошеното ѝ здравословно състояние и нейната възраст, признанието ѝ за вина, както и с това, че причинените в резултат на извършените деяния имуществени вреди са възстановени частично от нея - всички явяващи се многобройни смекчаващи отговорността ѝ обстоятелства, а първото и последното – изключителни такива. В тази връзка се претендира отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимата по посочените от защитника пунктове за всяко от двете престъпления по обвинението. Алтернативно се настоява за намаляване на наказанието чрез приложение на чл.58а, ал.4 вр.чл.55, ал.1, т.1 от НК, както и приложение на института на условното осъждане по смисъла на чл.66 от НК. В случай, че съдът прецени за неоснователни посочените алтернативни претенции, защитникът настоява за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

При дадената от съда последна дума, подс.Т. моли въззивният съд да отложи

изпълнението на наказанието.

Съдът, след като се запозна с изложеното във въззивната жалба, доводите на страните и обсъди поотделно и в тяхната съвкупност доказателствата, след цялостна проверка на атакуваният съдебен акт и в съответствие с правомощията му по чл.313 и сл.от НПК, констатира от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от лице имащо право и интерес да обжалва и в срока по чл.319, ал.1 от НПК, а разгледана по същество се преценя като основателна, поради следните съображения:

Възприетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие и се подкрепя от събраните по делото в хода на досъдебното производство гласни, писмени и веществени доказателства, поради което проверяващия съд съгласно нормата на чл.339, ал.1 и ал.2 от НПК намира за ненужно да я преповтаря /арг.Решение №60207 от 15.02.2022 г. по н.д. № 683/2021 г., III н.о. на ВКС, Решение № 28 от 15.01.2024 г. на ВКС по к. н. д. № 635/2023 г. и др./. Относителите към решаване на делото обстоятелства са категорично установени в хода на разследването и на съкратеното съдебно следствие в първата инстанция чрез способите и по реда на НПК. Съображенията, изложени от първоинстанционния съд относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им дават възможност на страните и на горната инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на районния съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. Фактическите изводи са изградени въз основа на факти, логически правилно изведени от доказателствения материал. При спазване на процесуалния ред, предвиден в глава двадесет и седма от НПК – в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК за приобщаване и проверка на доказателствата от досъдебното производство и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна. Съдът е отговорил и на всички възражения и доводи, наведени от страните. Мотивите на районния съд се споделят и от настоящата инстанция. Първият съд е посочил установените обстоятелства и въз основа на кои доказателствени материали са установени. Въззивната инстанция, като извърши и собствена преценка на събрания доказателствен материал в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд намира, че не се налагат различни изводи по фактите и обосновано са приети фактическите обстоятелства. В тази насока, инстанцията не може да търпи упрек /какъвто отправя защитникът /, защото при условията на чл.305, ал.3 от НПК от НПК и след пълен и обективен анализ на събраните доказателства, решаващият съд е мотивирал правните си изводи за взетото решение. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се

оспорват, за да отговори на наведените доводи във въззивната жалба и въззивният протест /Решение № 372 от 01.10.2012 година по Н. Д. № 1158 по описа за 2012 година на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, III Наказателно отделение; Решение № 181 от 2012 г. на ВКС, I Н. О.; Решение № 513 от 2013 г. на ВКС, I Н. О.; Решение № 371 от 2016 г. на ВКС, III н. о./. В настоящият случай обаче липсват такива аргументи, които да опровергават постановената присъда, както и аргументи, които вече да не са получили отговор от първоинстанционния съд в неговите мотиви. В този смисъл, неоснователен е доводът на защитата за допуснато от районния съд съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в липса на собствен анализ на доказателствения материал по делото.

При извършената въззивна проверка на обжалваната присъда се констатира неоснователност и на оплакването на въззивницата и защитата за допуснато от районния съд при изготвяне на мотивите на присъдата съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в извършен буквален препис на обстоятелствената част на обвинителния акт. Твърдението, че липсват мотиви на обжалваната присъда, се явява декларативно и неуместно с оглед приложените по искане на подсъдимата и защитника ѝ особени правила на съкратеното съдебно следствие по чл.371, т. 2 от НПК, които имат своето проявление и при мотивирането на въззивния съдебен акт. Следователно не могат да бъдат възприети доводите за липса на мотиви както по причина, че липсвал доказателствен анализ, така и поради обстоятелството, че съдът цялостно е възприел фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, тъй като проверката на доказателствената дейност на първоинстанционния съд са съобразени с избраната от подсъдимата и защитника ѝ диференцирана процедура по реда на Глава двадесет и седма от НПК, при която първоинстанционния съд е осъществил правомощието си по чл. 301 от НПК и е постановил осъдителна присъда, поради подкрепеността на самопризнанията на подсъдимата от съдържанието на изрично посочените в мотивите доказателствени материали.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил напълно обосновани правни изводи, като е приел, че подс.В. Д. Т. е осъществила от обективна и субективна страна престъпния състав по чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК, тъй като в периода от **.**.****г. до **.**.****г., в с.**** обл.Ямбол, действайки при условията на продължавано престъпление, в качество на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б.“б“ от НК — Служител ** ***/**** ***/**** /Началник **** ***/**** V I кат./— **** към РПС Стралджа, съгласно Трудов договор № **/**.**** г. на Териториално отделение „**** ***/****“ гр. Ямбол и допълнителни споразумения на Териториално отделение „**** ***/****“ гр. Ямбол с № **/**.****г., № **/**.****г. и № **/**.****г. и Служител ** ***/**** ***/**** /Началник **** ***/**** VI кат./— **** на ОПС-Ямбол, съгласно

допълнително споразумение на Регионално управление „*****“ -Бургас с № 1
/**.**.**.**.**.г. и съгласно сключени Договор № ***/**.**.**.**.**.г. между „**“
ЕАД гр.София и „*****“ ЕАД гр.София и анекси към договора: № ***/**.**.**.**.**.г.,
№ ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г.,
№ ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г.,
№ ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г. и №
/**.**.**.**.**.г., и Договор № ***/**.**.**.**.**.г. между „**“ АД
гр.София /“*****“ АД/ и „*****“ ЕАД гр.София, присвоила чужди пари в
големи размери - 58 428,23 лв., собственост на различни физически лица, както следва :
1. М. П. М. от гр.***** - 4 200 лв., 2. М. П. И. от с. ***** , обл. Ямбол - 4 423,60 лв.
3. М. Р. И. от с. ***** , обл. Ямбол - 4 224,63 лв. 4. А. К. А. от с. ***** обл. Ямбол - 7
180 лв., 5. П. Р. К. от с. ***** , обл. Ямбол - 3 500 лв., 6. М. Т. Г. от с. ***** , обл. Ямбол
-1 800 лв., 7. С. М. В. от с. ***** , обл. Ямбол - 2 500 лв., 8. Г. Р. Г. от с. ***** , обл.
Ямбол - 2 900 лв., 9. С. Т. Г. от с. ***** , обл. Ямбол - 9 200 лв., 10. В. Д. В. от с. ***** ,
обл. Ямбол - 900 лв., 11. Р. В. И. от с. ***** , обл. Ямбол - 8 000 лв., 12. Ж. В. Ж. от с.
***** , обл. Ямбол - 5 600 лв., 13. И. С. Е. от с. ***** , обл. Ямбол - 3 300лв. 14. М. А.
М. от с. ***** , обл. Ямбол - 700лв., връчени в това й качество и поверени да ги пази и
управлява, като длъжностното присвояване е било улеснено, чрез извършване на друго
престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание - престъпление
по чл.310, ал.1, вр. чл.309, ал.1, вр. чл.26 ал.1 от НК; както и, че е осъществила от
обективна и субективна страна престъпния състав по чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2
вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1, тъй като в периода от неустановен ден през 20** г. до
..**.**.** г., в с.***** , обл. Ямбол, при условията на продължавано престъпление, с
цел да набави за себе си имотна облага, действайки в качество на длъжностно лице по
смисъла на чл.93, т.1, б.“б“ от НК - Служител ** ***/**.**.**.**.**.г. /Началник *****
***** V I кат./- ***** към РПС Стралджа, съгласно Трудов договор № ***/**.**.**.**.**.г.
на Териториално отделение „*****“ гр. Ямбол и допълнителни споразумения на
Териториално отделение „*****“ гр. Ямбол с № ***/**.**.**.**.**.г., №
***/**.**.**.**.**.г. и № ***/**.**.**.**.**.г. и Служител ** ***/**.**.**.**.**.г. /Началник
***** VI кат./ — ***** на ОПС-Ямбол, съгласно допълнително споразумение на
Регионално управление „*****“ - Бургас с № ***/**.**.**.**.**.г., в кръга на
длъжността си, използвала заблудението, неопитността и неосведомеността на Р. Г.
Р., М. П. Б., С. Т. Т., П. В. П., М. И. А., З. И. А., В. П. Т., З. А. А., Т. К. Н., всички от
с.***** обл.Ямбол, за това, че Договор № ***/**.**.**.**.**.г. между „*****“ ЕАД
гр.София и „*****“ ЕАД гр.София и анекси към договора: № ***/**.**.**.**.**.г., №
***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г.,
№ ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г.,
№ ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г., № ***/**.**.**.**.**.г. и №
/**.**.**.**.**.г., както и Договор № ***/**.**.**.**.**.г. между „**“ АД

гр.София /“***** *****“ АД/ и „***** *****“ ЕАД гр.София са прекратени, като приела предадените ѝ от посочените лица парични суми в брой, за внасяне в банкови сметки на тяхно име, с което причинила имотна вреда в общ размер на 22 830 лева.

Аргументите на РС в тази насока са правилни и обосновани, поради което въззивният съд ги споделя напълно. От събраните по делото доказателства се установява по категоричен начин както авторството на извършените престъпни деяния, така и механизмът на извършването им. Установено е, че подсъдимата в качеството си на длъжностно лице и в кръга на службата си е присвоила /чрез изтегляне или неотчитане/ инкриминираните чужди суми, връчени в това ѝ качество и поверени ѝ да ги пази и управлява, като длъжностното присвояване за част от сумите е било улеснено чрез извършване на друго престъпление, а именно това по чл.310, ал.1 вр. чл.309, ал.1 от НК като съставила неистински частни документи – нареждане-разписка. Освен това, по безспорен начин е установено и това, че подс.Т. в качеството си на длъжностно лице и в кръга на длъжността си, е получила чрез предаване от пострадалите лица паричните суми – предмет на обвинението по чл.210, ал.1, т.3 вр.чл.209, ал.2 вр.ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК убедени от нея, че същите ще бъдат внесени по банковите им сметки /влогове/. Това убеждение у тях подсъдимата е формирала при проведените с всеки един от пострадалите разговор, при който е утвърдила невярната представа у лицата, че към този момент тя в качеството си на длъжностно лице е имала правомощието по силата на описаните в обвинението договори да осъществява банкови операции и че те са все още действащи и тя може да ги извършва, а не са прекратени, докато същевременно не е имала право да получи процесните пари от тях именно поради прекратяване на договорите. Подсъдимата е използвала заблуждението, което се е формирало у пострадалите, тяхната неопитност и неосведоменост относно правомощията на подсъдимата и действията, които тя може да извършва в пощенския клон, с цел да набави за себе си имотна облага. Така мотивирани от подс.Т., пострадалите лица са извършили акт на имуществено разпореждане като са ѝ предали инкриминираните парични суми, убедени от нея, че ги предават като вноски по банковия им влог, но всъщност тя ги е приела за себе си и с цел получаване на имотна облага. В резултат на извършеното разпореждане, за пострадалите е настъпила имотна вреда в общ размер на 22 830 лв. Тази имотна вреда е пряко следствие от имущественото разпореждане, осъществено от всяко от измамените лица, вследствие от неправилно формираната им от подсъдимата представа относно основанието и условията на това разпореждане.

Правилен и обоснован е изводът на първият съд, че престъпленията са довършени, тъй като престъпния резултат от всяко едно от тях е настъпил.

Въззивната инстанция напълно споделя изводите, направени от първоинстанционния съд в посока, че всяко едно от двете престъпления е извършено в

условията на продължавано такова по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, по изложените в мотивите на присъдата аргументи.

Настоящият състав се съгласи с изводите на районния съд и досежно субективната страна на всяко от престъпленията, а именно - че те са извършени от подсъдимата Т. при форма на вина – пряк умисъл, а относно престъплението по чл.210 от НК - и с користна цел. Подсъдимата е разбирала противоправния характер на извършваното, както и общественотоопасните последици на същото, но въпреки това е искал настъпването им.

Не намира опора в доказателствата по делото доводът на защитника, наведен в пledoарията му, за нарушение на процесуалното право на защита на подсъдимата. Приетите фактически обстоятелства от първата съдебна инстанция по фактите-районен съд Ямбол, правилно са били подведени под нормата на чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК и на чл.210, ал.1, т.3 вр.чл.209, ал.2 вр.ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК. Установени по съответния законов ред са били всички елементи от обективната и субективна страна на тези престъпни деяния, осъществени от подс.Т.. Начинът, по който е формулирано обвинението в частта по пункт 6, 8, 31, 32 и 33 относно престъплението по чл.202 от НК и по отношение на лицата М. П. И., М. И.а, И. Е., както и по обвинението по чл.210 от НК в пункт 2,7 и 9 по отношение на лицата М. Б., В. Т. и Т. Н., е бил въпрос, който подлежи на обсъждане и решаване в разпоредителното заседание по делото. Видно от протокола от това заседание, този въпрос не е бил поставян от защитата и подсъдимата и към този момент решаването му е преклудирано. Въпреки това, въззивната инстанция отбелязва, че обвинението е ясно и конкретно и това, че по някои пунктове са посочени по-дълги периоди от време на извършване на деянията, включени във всяко от продължаваните две престъпления, отколкото защитата счита, че е правилно, не води до невъзможност подсъдимата да разбере в какво престъпление е обвинена и да организира защитата си.

По отношение вида и размера на наложените наказания:

При определяне вида и размера на наказанията районният съд е отчетел всички налични смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и правилно е стигнал до извода, че същите следва да бъдат определени при условията на чл.54 НК. Приложението на разпоредбата на чл.55 от НК при определяне на наказанията на въззивницата в конкретния процесен случай би било необосновано, т.к. действително не са налице многобройни или изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства. Като смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства правилно са били отчетени чистото й съдебно минало, семейното й положение, изминалия продължителен период от време от извършване на престъпленията до налагането на наказанието, което не се дължи на поведението й, нейната възраст – ** г. и признанието й за вина, както и това, че причинените в

резултат на извършените деяния имуществени вреди са частично възстановени от нея /28 148,23 лв./. За смекчаващо вината обстоятелство правилно е било взето предвид и влошеното здравословно състояние на подсъдимата, предвид представените медицински документи в тази насока - Епикриза от Първа Гинекологична Клиника „Онкогинекологична, тазова и ендоскопска хирургия“ гр. София, Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р А. Т., медицински изследвания МДЛ Лина ЕООД от **.**.**** г., Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р Г. Д., Епикриза на В. Д. Т. от **.**.**** г. от УМБАЛ „Пълмед“ ООД гр. *****, АГПСМ по Ревматология Osteo гр. ***** - 2 листа, Амбулаторен лист №*** от **.**.**** г. издаден от д-р В. П., Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р В. П., Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р Е. И., Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р В. З., Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р В. З. и Амбулаторен лист №***** от **.**.**** г. издаден от д-р В. З., от които е видно, че Т. е претърпяла гинекологична операция поради установен интрамурален лейомиом на матката и непълн утеровагинален пролапс, както и че страда от остеопороза с множествена локация с патологична фрактура след менопауза, ентезопатия на гръбначен стълб с множествена локализация, данни за лумбална спондилоза и остеохондроза.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са били взети предвид високата степен на обществена опасност на извършените от подсъдимата инкриминирани деяния, настъпилите високи по размер имуществени вреди от длъжностното присвояване и от измамата, изключителното неблагоприятно въздействие върху финасовото състояние на пострадалите и неблагоприятното въздействие върху работодателя и банковите институции, накърненото доверие у гражданите спрямо „*****“ ЕАД, както и проявената упорита престъпна воля, проявена от подсъдимата с оглед продължителното време на извършване на престъпленията.

Въззивният съд приема за неоснователно оплакването на защитника на подсъдимата за явна несправедливост на наложените наказания, предвид неприложението от първия съд на разпоредбата на чл.58а, ал.4 вр.чл.55 от НК при наличие на изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, а именно – забавено правосъдие. Съгласно трайната практика на ВКС, приложимостта на института по чл.55 от НК не е задължителен всякога при бавно правосъдие. Той компенсира нарушеното право на справедлив процес, когато предпоставките за това са били налице и съдебната преценка позволява да се направи извод, че и най-лекото наказание, предвидено за съответния състав на престъпление, се оказва прекомерно тежко спрямо обществената опасност на деянието и на дееца съобразно останалите смекчаващи и отегчаващи отговорността му обстоятелства. Доколко

продължителността на едно производство е разумна, следва да се преценява в светлината на конкретните обстоятелства по делото, като се прилагат критериите, изведени в практиката на Европейския съд по правата на човека, а именно сложността на делото, поведението на подсъдимите и това на компетентните органи. По настоящото дело от значение е да се посочи, че престъплението по чл.202 от НК е извършено от подсъдимата в периода **.**.**** г. – **.**.**** г., а престъплението по чл.210 от НК - в периода от неустановен ден през 20** г. до **.**.**** г.; подсъдимата В. Т. е привлечена в качеството на обвиняем на **.**.**** г., а делото е внесено за първи път в съда с обвинителен акт на **.**.**** г. Съдебното производство е разгледано бързо. Продължително е било само досъдебното производство, образувано през 20** г., но сложната фактическа обстановка и необходимостта от изясняване на многобройните факти и обстоятелства е наложило назначаването на множество експертизи, разпити на свидетели и събиране на други доказателства, именно с цел пълно и всестранно изясняване на фактите по делото. Конкретиката на случая касае квалифицирани случаи на длъжностно присвояване и измама, което води до усложняване на доказателствената дейност. При преценка приложимостта на чл.55 от НК и наличие на забавено правосъдие следва да се отчете факта, че причина за забавяне на делото не може да се търси нито от страна на подсъдимата, която с поведението си не е попречила на развитието на процеса, нито от страна на разследващите или съдебните органи, които са положили необходимите усилия за разкриване в пълнота на обективната истина. Поради всичко това, неоснователно се явява искането на защитата на подсъдимата да бъде компенсирана за нарушение на чл.6, т.1 от ЕКПЧ, защото такова не е допуснато.

Възстановяването от подсъдимата на част от причинените в резултат на извършените от нея престъпления имуществени вреди е обстоятелство, което също по своя характер не представлява изключително смекчаващо отговорността такова – така, както се твърди от защитника.

При всички тези данни, въззивният съд намира, че наказанията на подсъдимата правилно са определени при условията на чл.54 от НК, т.к. наличните смекчаващи отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни такива, за да направят и най-лекото предвидено в закона наказание несъразмерно тежко за извършеното. Ето защо, наказанието лишаване от свобода спрямо подс.Т. правилно е определено по реда на чл.58а, ал.1 вр.чл.54 от НК и в пределите на приложимата норма от особената част на НК. Настоящата съдебна инстанция счита обаче, че определеният от районния съд при тези условия размер на наказанието лишаване от свобода за срок от 9 години – за престъплението по чл. чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК и 4 години и 6 месеца – за престъплението по чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, е явно несправедлив. Описаната по-горе деятелност на подсъдимата не би могла да формира извод за по-висока степен на обществена

опасност на извършеното от обичайната за този вид престъпления – така, както е възприел районният съд, т.к. деятелност от описания тип е утвърдена като механизъм на извършване на деянията по мнозинството от делата, образувани и разглеждани във връзка с престъпления от този вид. В този смисъл на подсъдимата В. Т. следва да бъде определено наказание лишаване от свобода за всяко от престъпленията при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, а именно – 4 години и 6 месеца - за престъплението по чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК и 2 години – за престъплението по чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, като след редукцията по чл.58а, ал.1 от НК на Т. следва да бъдат наложени наказания лишаване от свобода съответно за срок от 3 години – за престъплението по чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК и за срок от 1 година и 4 месеца – за престъплението по чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК. По изложените съображения съдът счита, че присъдата следва да бъде изменена като бъдат намалени наложените наказания в посочените размери, както и в частта й относно определеното на основание чл.23, ал.1 от НК общо наказание лишаване от свобода, което следва да бъде намалено по размер от 6 години лишаване от свобода на 3 години лишаване от свобода.

При това положение, с оглед възведеното в разпоредбата на чл.49, ал.2 от НК и предвид наличните и обсъдени по-горе смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, присъдата следва да бъде изменена и в частта относно размерът на наложените на подсъдимата наказания по 202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 и т.7 от НК за престъплението по чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК, като размерът на същите следва да бъдат намален от 7 години на 4 години за всяко едно от тях. В продължение, присъдата следва да бъде изменена и в частта относно приложението на чл.23, ал.2 от НК като към определеното общо наказание лишаване от свобода за срок от 3 години, следва да се присъединят наказанията по 202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 и т.7 от НК – всяко за срок от по 4 години.

Изложеният в жалбата на защитника и поддържания в пледоарията пред въззивната инстанция довод за явна несправедливост на наложеното наказание поради неправилен отказ от приложение на условното осъждане, е основателен.

Въззивният съд намира за неправилен извода на районния съд, че по отношение на подсъдимата не следва да бъде приложена разпоредбата на чл.66 от НК. На първо място трябва да се посочи, че не са налице формални пречки за отлагане изпълнението на наказанието за изпитателен срок, т.к. към периода на извършване на всяко едно от двете процесни престъпления В. Т. не е осъждана. С оглед коментираното й съдебно минало и механизма на извършване на престъпленията, въззивният съд намира, че за постигане в пълна степен на целите на наказанието по отношение на тази подсъдима не е наложително същата да изтърпи наказанието лишаване от свобода ефективно. При

формиране на вътрешното си убеждение по чл.14, ал.1 от НПК за вземане на решението да приложи чл.66 от НК съдът отчете обстоятелството, че воденото наказателно производство срещу подсъдимата само по себе си е започнало да оказва върху нея поправящо и превъзпитавашо въздействие, което от своя страна не налага ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Съответните положителни промени в съзнанието на подсъдимата и превъзпитанието ѝ към спазването на законите не изискват отделянето ѝ от настоящата социална среда и изолирането ѝ от обществото. Поради това въззивният съд не споделя правните изводи на първия съд по същество сочещи, че с приложение на условното осъждане не могат да се постигнат целите както на специалната така и на генералната превенция. Съгласно указанията в Тълкувателно решение № 2/2016 г., ОСНК на ВКС, при преценка на въпроса за изтърпяване на наказанието приоритет има поправянето на осъдения. Тази цел, според законодателя и ВКС, надделява над останалите индивидуални и общи цели на наказанието. За да бъде отговорено на въпроса дали е наложително осъденият да изтърпи определеното му наказание лишаване от свобода, съдът трябва да отчете степента на обществена опасност на деянието и преди всичко тази на дееца, без да подлага отново на преценка смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, която дейност вече е извършена от съда при определяне на наказанието по реда на Глава V от НК. Общата превенция е значим фактор, но съгласно цитираното Тълкувателно решение не следва да се надценява, тъй като законодателят не ѝ е придал водеща роля. Макар и общопревантивният ефект на наказанието да следва винаги да бъде преценяван, законодателят е отдал приоритет на възможността осъденият да се поправи без изтърпяване на наложеното наказание. За да въздейства предупредително и възпиращо върху останалите членове на обществото, една санкция трябва преди всичко да превъзпитава и поправя самия деец, спрямо когото се налага. Ето защо и съобразно изложеното в цитираната задължителна съдебна практика на ВКС относно релевантните фактори за приложение на чл.66 от НК, съдът намира, че индивидуалните особености и характеристика на подсъдимата в конкретния случай в своята съвкупност, предпоставят възможност за поправянето и превъзпитанието ѝ без ефективно изтърпяване на наложеното наказание. Изолирането на подсъдимата от обществото и поставянето ѝ в затворническа среда не би имало поправителния и превъзпитателен ефект, целен от закона, доколкото персоналната ѝ характеристика / арг. 5 броя характеристики на подсъдимата - характеристика от Г. Г. управител на фирма **** *-Г. Г. ** ЕООД, характеристика от М. К., начален учител в ОУ „** ** ** ** **“ гр. Стралджа, характеристика от А. Г. П. от гр. *****, ул. **** ****“ №**, характеристика за В. Т. от Н. И. от с. ***** и характеристика от Т. А. С. от с. *****, ул. „** ****“ №**/, убедително сочи на възможност за постигане на тези цели и докато тя е на свобода. Поради това съдът прие, че постигането на целите на чл.36 от НК са обезпечени с отлагането на изтърпяването на определеното наказание

лишаване от свобода за максимално допустимия от закона срок – 5 /пет/ години. Съгласно константната практика на ВКС на Република България, именно определянето на максимален изпитателен срок в такива случаи ще постави на проверка волята на подсъдимата да коригира поведението си и да насочи същото към спазване на нарушения закон, както и да се въздържа от престъпна дейност изобщо, доколкото в случай на осъществяване на ново престъпление ще следва да изтърпи и наложеното наказание. Въздържанието от престъпно поведение, както и коригиране на поведението към стриктно спазване на законите са конкретните проявления, чрез които подсъдимата би демонстрирала своето поправяне и превъзпитание. В тази връзка атакуваната присъда следва да бъде изменена чрез приложението на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК, като на подсъдимата бъде определен изпитателен срок в максималния предвиден в закона размер от 5 години.

Кумулативно предвиденото за престъплението по чл.202 от НК наказание „конфискация“ правилно не е наложено с присъдата, т.к. по делото са налице доказателства за недоброто здравословно и социално състояние на подсъдимата и евентуално нуждата от продължаване на лечението ѝ. Тук е мястото да се отбележи, че първият съд неправилно е възприел в мотивите си, че наказанието „конфискация“ е предвидено от закона и за престъплението по чл.210, ал.1, т.3 вр.чл.209, ал.2, вр.ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК, предвид указаното в ал.2 на чл.210 от НК, че това наказание се налага само в случаите по т.4 и т.5 на ал.1 на чл.210 от НК, но не и в хипотезата на т.3 на ал.1 на чл.210 от НК – какъвто е процесния случай. Тъй като с присъдата наказанието конфискация не е приложено, неправилното схващане на районният съд не води до нуждата от коригиране на присъдата.

Настоящата съдебна инстанция счита, че така определени, наказанията са необходими и достатъчни за постигане целите на наказателната репресия, визирани в чл.36 НК.

Не се констатира неправилност на присъдата в частта за разноските, като последните с оглед изхода на делото са поставени в тежест на подсъдимата.

РС Ямбол е пропуснал да се разпореди с веществените доказателства, което е следвало да стори по чл.301, ал.1, т.11 от НПК. Механизъм за отстраняване на този пропуск е предвиден по чл.306, ал.1, т.4 от НПК и следва да бъде приложен от първоинстанционния съд след окончателно решаване на въпросите по същество на наказателното производство.

Мотивиран от изложеното въззивният съд намери, че на основание чл.337, ал.1, т.1 и т.3 от НПК следва да измени първоинстанционната присъда като намали наложените наказания и освободи подсъдимата от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода съгласно чл.66 ал.1 от НК, като бъде определен изпитателен срок в размер на 5 години.

В останалите ѝ части, в които присъдата не подлежи на изменение и отмяна, тя следва да бъде потвърдена като правилна и обоснована, съгласно чл.338 от НПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.337, ал.1, т.1 и т.3 от НПК,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 159/09.11.2023 г. постановена по НОХД № 641/2021 г. по описа на РС-Ямбол като:

- намалява размера на наложеното на подс.В. Д. Т. с ЕГН ***** наказание от 6 /шест/ години лишаване от свобода на 3 /три/ години лишаване от свобода – за престъплението по чл. чл.202, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.1 вр. чл.201 вр. чл.26, ал.1 от НК и от 3 /три/ години лишаване от свобода на 1 /една/ година и 4/четири/ месеца лишаване от свобода – за престъплението по чл.210, ал.1, т.3 вр. чл.209, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК.

- намалява определеното на основание чл.23, ал.1 от НК общо наказание лишаване от свобода от 6 /шест/ години на 3/три/ години.

- съгласно чл.66, ал.1 от НК освобождава подс.В. Д. Т. от изтърпяване на наложеното ѝ общо наказание лишаване от свобода за срок от 3/три/ години и определя изпитателен срок от 5 /пет/ години.

- намалява размера на наложеното на подс.В. Т. на основание чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК наказание – лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности, от 7 /седем/ години на 4 /четири/ години, както и размера на наложеното на подсъдимата на основание чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.7 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК наказание – лишаване от право да упражнява определена професия или дейност, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности, от 7 /седем/ години на 4 /четири/ години.

- на осн.чл.23, ал.2 от НК присъединява изцяло към определеното общо наказание от 3 /три/ години лишаване от свобода, определеното наказание по чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.6 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК - лишаване от право подсъдимата да заема държавна или обществена длъжност, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности за срок от 4/четири/ години и определеното наказание по чл.202, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.7 вр. чл.58а, ал.5 и чл.54 от НК - лишаване от право да упражнява определена професия или дейност, свързана с управление или отчитане на парични и материални ценности за срок от 4/четири/ години.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____